COCOSIU-ROSIU!

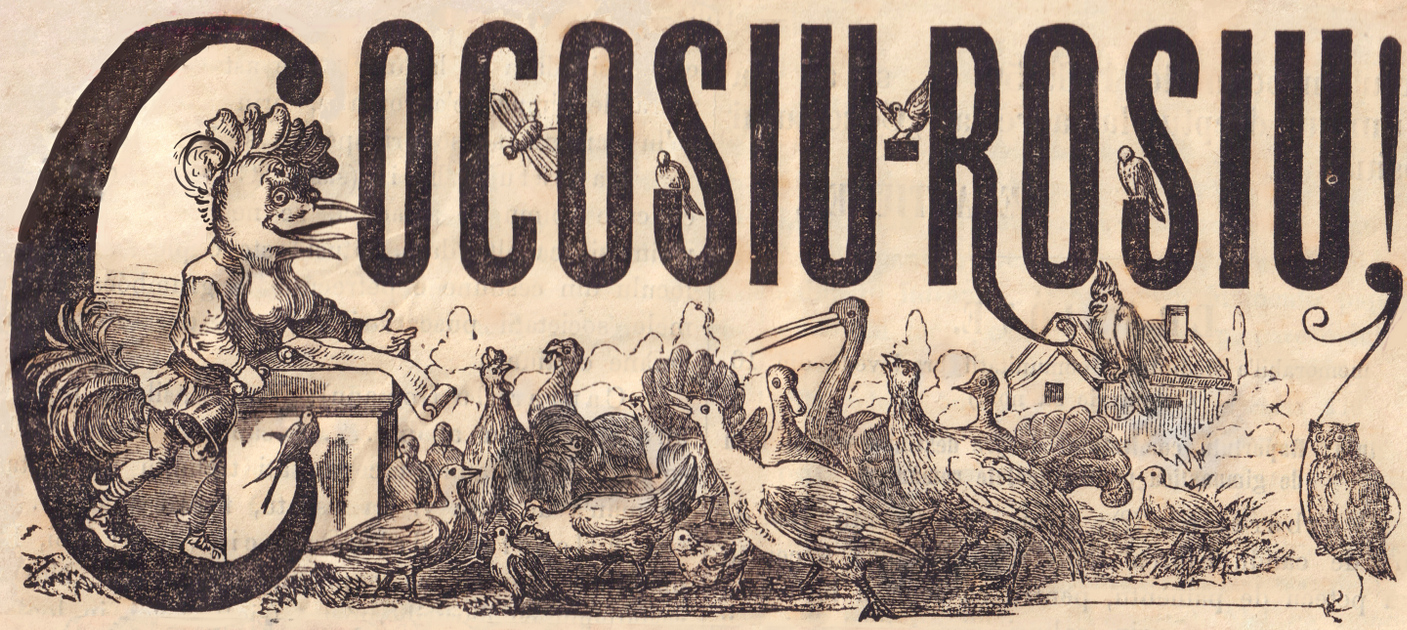

Fóia umoristica poporala cu ilustratiuni.

Nr. 48. **Brasiovu,** in $^{12}/_{24}$ Decembre 1876. Anulu II.

Va clocí dio'a si nóptea, tóta septeman'a la unu ou, si'lu va scóte in tóta Duminec'a.

Pretiulu de prenumeratiune.

In locu pe 1 anu . . . . . 5 fl. — cr.
„ $^1/_2$ „ . . . . . 2 fl. 50 cr.

Afara de Brasiovu, trimisu prin posta:
pe 1 anu . . . . . 6 fl. — cr.
pe $^1/_2$ „ . . . . . 3 fl. — cr.

Pentru strainatate:
pe anu . . . . . 16 franci.
pe $^1/_2$ „ . . . . . 8 franci.

Unu numeru costa 10 cr.

Prenumeratiunea se face:
la redactiunea „Cocosiu-Rosiu“ séu la persón'a redactorelui.

Cei-ce aduna 8 prenumeranti si glumele din prejuru voru primí decretu cocosiescu de vice-cocosi corespondenti si unu esemplariu gratis.
Din epistole nefrancate nu esu glume, pentru cà nu se primescu.

Reclamatiunile si anuntiurile
platite bine, se voru tiparí fórte ieftinu, — linea 10 cr. — 30 cr. timbru.

ISPRAVA CU GALCEAVA.

Cei-ce suntu la poterintia
Au facutu o conferintia;
Se consulta cu zabava,
Cum se faca o isprava.

Se compuna-unu instrumentu,
Unu tipicu — regulamentu,
Pentru-cá se fie pace
In turcescile conace.

Zichy nostimulu magnatu
Cu cucerniculu Ignatu,
Eliotu si unu Calicu
Au se faca-acelu tipicu.

* * *

Tóta lumea insa scie
Cunoscut'a istorie:
Moasie multe unde-au fostu,
A esitu unu lucru prostu.

Totu asia va fi si-acum,
Cum a disu si Avacum:
Voru vorbí, s'oru intielege,
Si nimicu nu s'o alege.

Ba in fine dreptu isprava,
S'oru mai luá si la galcéva,
Si din lung'a loru tocméla
Va esí o peruiala.

D'ale dîlei.

„Pace?! Éta parol'a, care resuna dela Bugu pàna la Temis'a, si dela Matapanu pàna la Sieverovostojni. Cuteriti'a preliminara a domolitu pentru unu momentu spiritele turburate, care din caus'a mancarimei cautau pricin'a cu luminarea. Cuferiti'a, in care stralucescu, cei d'anteiu lucéferi diplomatici ai Europei, va innecá si va sugrumá tóte nisuintiele celoru ce umblau cu planulu de a sguduí Europ'a din titinele ei.“

Cu aceste vorbe late ne imbata, cu o gura si cu unu sufletu, toti arendasii nontatiloru dîlnice. Noi inse, carii suntemu dotati cu unu spiritu mai prevedietori, decàtu providentialulu, si posedemu si unu picutiu de scepticismu — suntemu departe de a crede cele ce audimu si le declaramu de mofturile mofturiloru si le spunemu verde in fatia, nu cà mintu, ci cà ne imbata cu apa rece.

Si éta de ce. Pàna mai eri, alalta-eri pretindea Muscalulu garantii, cà Turculu va pune in lucrare reformele proiectate pentru tierile crestine de lànga Boradagu si Pindu; astadi cere Englesulu garantíi, cà Muscanulu nu va face invasiuni in Bulgari'a; mane va venì Turculu si va cere garantíi garantatóre de garanti'a garantata; si astfelu voru trece din garantia in garantia, pàna ce se voru infundá in garantiele lui Krupp si Uchatius. Ei bine, suntu aceste prognosticóne de pace?

Mirósa a pace, candu Muscalii 'si aprovisionéza cetatile de lànga marea négra si provóca pe locuitorii, cá acei'a carii au ce mancá se remàna in cetati, éra calicii se 'si ia potecuti'a, cá se nu ajunga in positi'a acea, cá se mànce aprovisionarea armatei?

Mirósa a pace, càndu Angli'a pune la revisiune tóte remorcherile, caicile si naile de resbelu, si recrutéza si esercitéza pe marinarii, ca se umble pe apa cá pe uscatu?

Mirósa a pace, càndu tiermurii Dunarei se provedu si d'o parte si d'alt'a cu fortaretie, intarituri baterii si ostire, de geme pamentulu?

Cine a adus'o in nevralgia asia de departe, póte crede ce'i place, noi inse credemu aceea ce vedemu.

* * *

La noi, in patri'a lui Tusea. se clocesce totu asupr'a infiintiarei **unei** banci cu **doue** capete si cu **o** punga. Mare tavatura cu harababura a casiunatu pricopsitulu de Lucam, care a aratatu printr'o demonstratie, cà de doue ori doui nu suntu patru. Oru face ce-oru face si in fine Ungurii totu oru ajunge la vre-o banca, pentru cà in urm'a urmeloru, totu ei suntu ce suntu — ei suntu piétr'a pe care se radieme statulu nostru austro-maghiaru, ceea ce se vede din cuvintele Marelui Kosutu, care a disu: „cà vulturulu austriacu va arde numai pe ruinele Ungariei!“

Mandache si Lache.

Lache: Cóne Mando, D-ta citesci novelele sasesci, ce mai afli prin ele? — nu care cumva se decida unii odata pe [illegible] potu afla locuri destule pustii, cá se fie numai acolo si cu bibolii selbateci?

Mandache: Asta nu, dara o gazeta sasésca din Sibiu demonstréza, cà Kîlmoiu Bor-pasa din Fagarasiu in adeveru este turcu, pentru-cà s'aru dá la omu pre dindereptu, si pentru asta sta sub investigatiune puntru o crima ce o norméza §-lu 129 sub lit. b, c, p.

Lache: Nu te pricepu, frate, ca nu cunoscu §§-ii Dtale — esplica-te mai bine.

Mandache: Mi rusine, cine vré inse se scie, — citésca §lu respectivu.

Lache: Mai vediutu-ai Dta asia Craciunu negru, cá acest'a?

Mandache: Ddieu se pare a tiené de astadata cu turcii, pentru ca pana va tiené conferinti'a si armistitiulu va fi caldu si bine, indata ce va da gerulu va gatá si Inatie-of! cu inbatarea celoru-lalti cu apa rece, si atunci voru incepe a inotá ostirile prin zapada.

Lache: Eu dicu ca acestu Craciunu va fi si altu-feliu negru pentru poporu, pentru ca e lipsitu de tóte si nu va avé nici carnatiulu craciunului celu oficiosu.

Lache: Pentru ce va fi suferindu redactiunea Albinei unu tipariu, care nu'lu mai póte ceti nimeni.

Mandache: Vré se dedea cu 'ncetulu publiculu, a fi cu totulu lipsitu de cetirea Albinei, cá se nu surprinsa pre nimené emigrarea ei in patria fie ertatu Orientului l.

Duduc'a Balasi'a.

Alexandru si soci'a sa Elen'a, doi insuratiei in lun'a de miere, ne mai sciindu unde se'si resfetie cele anteiu a loru simtiri amoróse, se hotarira se calatorésca prin munti. In setea loru de a retací prin padurile cu bradi, ei isi facura iute gemandanele uitandu se intielege, cá toti inamoratii, multe de-ale traiului, trebuitóre in acele locuri singuratice, dar unu lucru, cu tóta nauci'a loru, nu potura se'lu uite, cà-ci nu se uita elu singuru pe sine: erá o matusia sarbada si tomnatica, care se tinea nedeslipita de pasii loru, crediendu-se menita a privighea asupr'a neispititeloru tineretie ale Elenei.

„Ce s'ar face ea fara mine!“... dicea cu gravitate duduca Balasia. — Lumea o numea totu duduca, de si petrecuse douedieci si cinci de ani incheeti intr'o necurmata si cucernica jalire dupa reposatulu ei sotiu, care o parasise serman'a in zorile tineretieloru, adeca la vers'a de douedieci ani, dupa cumu istorisea ea totu-déun'a suspinandu. Crescuta de mica in bumbacu, ea nu calcase decatu pe covóre moi si faci'a sa plapanda nu fusese nici-odata atinsa de ventu, geru séu arsitia. Totu atàtu de gingasia si in privinti'a moravuriloru, ea cetea numai carti intielepte, se inchiná cu evlavie in tóte dilele, erá rusinósa peste mesura si nu suferea, cá vorbe de desiertaciuni lumesci se inghimpe fetiorestile-i urechi. Cu astu-feliu de deprinderi, cumu era ea se intovarasiésca sburdalnic'a pareche a insuratieiloru prin selbatici'a muntiloru plini de furtuni, de dihanii si de ómeni neciopliti? Trebuia se sufere osteneli grele, se'si móie piciórele prin paraie, se prandiésca adesu la tulpin'a bradiloru, pe care ea nu'i vediuse decàtu prefacuti in mobile, si ce e mai multu trebuia se sufere totu soiulu de grobienii. Cu tóte aceste amintiendu'si datori'a, ce avea de a priveghea asupr'a neispititeloru tineretie ale Elenei, a carei singura protectóre erá ea, cà-ci in spulberatulu de Alexandru nu avea nici o incredere, ea se hotarí se sufere totu, numai se nu o parasésca in acésta grea cumpana a vietiei.

Astu-feliu in diu'a pornirei ea umplù trasur'a cu perini si merinde, se imbrobodí bine, luà in buzunari totu soiulu de mirodenii si doftorii si se suí impreuna cu nepotii ei asiediendu se, se intielege, in loculu celu mai bunu, cà-ci ori cum, si de dens'a 'i era mila. — Caii plecara in pocnitulu biciului intr'unu nuoru de colbu, si peste càteva óre, orasiulu, dupa a carui indemanari duduca Balasi'a oftá in tacere, se vedea numai cá o linie alba la marginea orisonului. Insuratieii erau de o veselie nespusa: tergulu cu invelisiulu seu de colbu, cu vuetulu trasuriloru, cu petrecerile de mahal'a, li se facuse nesuferitu, si ei se simtiau fericiti de-alu parasí si a'si perde urmele pe cài necunoscute. Ér' càndu apropiindu-se de munti Elen'a vediù celu anteiu bradu cu frundisiulu verde-inchisu, taiatu in forma de piramida, cu crucea pe verfu, cu rasina pe cója, stàndu dreptu si mandru cu unu paditoriu la pórt'a muntiloru, ea simtí atat'a bucurie, in càtu fora voia sarí din trasura si incepú se salte imprejurulu lui, intocmai cá o caprióra, care dupa o lunga robie se vede érasi la largulu ei.

— Eleno! Tu faci copilarii, dise daduc'a Balasi'a care privighea cu neadormire asupr'a neispititeloru ei tineretie. Daca vomu perde atat'a vreme la fiecare bradu, càndu ne vomu intórce acasa?

„O! Nici-odata! nici-odata!... striga Alexandru plinu de entusiasmu. Aici e bine de traitu, intre fragi si smeura si intre bradii cu mirosu de rasina nóptea se dormimu pe saltea de muschiu, diu'a s venamu, se pescuimu, se plutarimu si nici se mi stimu cà suntu orasie in lume!

Duduc'a Balasia clatina din capu cu unu zimbetu de mila.

— Capete iuferbintate, dise ea, ce v'ati face voi fara mine?

Veni vremea mancarii; Elen'a desfasiurà un'a din multele legaturi cu merinde pregatite de duduca Balasi'a si incepù se sfasie cu albele-i degete unu puiu triptu spre a'lu impartí tovarosiloru ei.

— Pentru Dumnedieu! Ce faci? strigà speriata duduc'a Balasi'a. Numai selbaticii mananca asia. Luati din laditi'a ast'a cutite, furculiti, solnitie si totu ce ve trebue.

„Bravo!... Se traiasca matusic'a! strigara insuratieii, lasandu furculitiele la o parte si muscandu cu dintii voiniceste in cóstele puiului.

(Va urmá).

Limb'a statului.

Mai de multu timpu mi-amu propusu a inpartasi on. publicu unele fraze traduse din romanesce séu nemtiesce intrebuintiate in scripte judecatoresci in limb'a oficiósa a statului, cá se nu pérda posteritatea nimica din monstruositatile limbistice, ce se ivescu in

urma absurdei sile de a scrie si vorbí cineva o limba, ce nu o cunósce.

Inainte de a face ast'a cu voia Dvóstra reproducemu dupa „Amiculu poporului din 1871“ urmatórele traduceri din ungurésca in romanésca de fie iertatulu Moise Bota, carele prin astutieliu de traduceri au avutu a dedá pre romanu se auda numai unguresce.

Fürtös zab, flocosu ovesu. — Az illendő maga viseletü és rendet tartó gyermek. Cuviinciosulu insusi portatu si organisati'a tienetoriulu pruncu. — Az emberi élet fentartására. Spre a a omului viétia in susu tienere. — Legyen szerencsém egy kis barátságos ebédre. Se amu norocire la unu micu amicosu prandiu. — Milyen nadrágot tetszik felhuzni? Ce plasu de ciòreci iti place susu a trage? — Erdély oláh ujságok. De Transilvani'a romanele novini. — De még ez becsre méltó felébredés, hogy arra a gondolatra jutott az oláhság, hogy a Czirilus betüit felvette. Ba inca e meritala pretiuire trezvitatea, cum la acea precugetare au venitu romanimea, catu a lui Cirilu slove susu le-au lovatu. -- Nagyon sajnálom? mi baja! mije fáj? Fórte crutiu! ce potca? ce te dóre? — Képviseleti rendszer. Purtare de facia de unélta de rendu. — Országos képviselö. A tierii purtatoriu de icóne. — A Holodi Ispán leányának a közügyekre nagy befolyása van. A din Holod ispanului fat'a spre de mijlocu lucruri mare in lontru curgere are.

Ce avemu se asceptamu dela academi'a romana de drepturi?

Astadi cea mai urgisita si mai hulita specie de ómeni suntu advocatii. Atributele rodietori, mancatori, s. a. suntu mai dese cá anticipatiunele. Ei bine ce va esí din poporulu nostru, daca se va realisá devis'a celoru ce au planuitu intemeerea unui fondu pentru academi'a romana „cá fie-care romanu se fie juristu.“

Bombóne.

„Incatrau Iorgule?“ — intreba unu tieranu pe celalaltu intalnindu'lu pre drumu catra orasiu. „Me ducu in cetate la doctoru, cà nu'mi pré place de biata nevasta.“ „Hai cà mergu si eu,“ dise Stanu „cà mie de multu nu'mi place de locu de nevasta-mea.“

„Nimicu mai sublimu, decàtu a avea amici in calamitate“ dicea unu filosofu catra unu rentieriu.“ „Ba ca'ti fórte multiamescu de acea sublimitate; amicii, càndu suntu in calamitate, te navalescu, cá se le dai inprumutu,“ dise rentieriulu.

Unu croitoriu afla in fine dupa mai multe cercetari pre studentulu X. acasa, si bucurandu-se de acésta intemplare, intra veselu dar in umilintia in odaia studiosului. „Dle X. aici unu contu pentru vestmintele cumperate pre creditu dela mine, te rogu a'mi numerá paralele, cà amu si eu se platescu la boltasiu, de unde amu cumperatu postavulu.“ „A! nerusinatu-le, mergi si'ti platesce tu mai intaiu datoriile, apoi vino la mine, cá se'ti platescu eu. Tu esti singuru datoriu, si vréi se superi pre altulu?“

Carti noue.

Dlu I. C. Hintiescu din Brasiovu, carele de unu timpu incóce se ocupa neobositu cu edarea de carti romane, au imultitu èrasi literatur'a nóstra cu unu opu fórte de pretiu. „Proverbele romaniloru“ e intitulatu opulu. Costa 60 cr. v. a.

APELU.

Considerandu, ca se apropia sfîrsitulu anului si se incepe altulu mai bataiosu; considerandu, cà misieliile si caniile celoru tari voru devení totu mai inpertinente, si totu mai interesante, indata ce se voru luá de peru; avendu in vedere, cà trebile nóstre nationale, bisericesci si scolare intru nimica nu se voru indreptá spre mai bine; considerandu in fine, cà unghisior'a va grasá si pre viitoriu in unele animale bipede, si va fi de lipsa, a le mai taiá din càndu in càndu din ea; interpelezu pre onoratulu publicu si'lu intrebu:

Are elu cunoscintia, pretotindenea, de esistinti'a nóstra, si déca da! pentru ce nu se prenumera?

Voiesce onoratulu publicu a sustiené „Cocosiulu rosiu“ si pre viitoriu séu ba?

Scie onoratulu publicu, cà astadi tóte celea sunt de risu, deci numai in risu trebue se le iai si se le discuti; de óre-ce numai in satira si in umoru mai poti afla adeverulu?

Si déca tóte acestea le scie, pentru ce nu se grabesce cu anontiare de prenumeratiune?

Redactiunea.

Proprietariu si Redactoru respundietoriu
IOSIFU PUSCARIU.

Tipariulu tipografiei lui:
RÖMER & KAMNER.